

Sprawa C-443/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożonego zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem
Sprawiedliwości****Data wpływu:**

7 czerwca 2019 r.

Sąd odsyłający:

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Hiszpania)

**Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym:**

24 kwietnia 2019 r.

Strona skarżąca:

Vodafone España S.A.U.

Strona pozwana:

Diputación Foral de Guipúzcoa

Przedmiot postępowania głównego

Skarga na decyzję Tribunal Económico-Administrativo Foral de Gipuzkoa (sądu ds. gospodarczych i administracyjnych prowincji w Gipuzkoa, zwanego dalej „T.E.A.F”) oddalającą odwołania od decyzji częściowo uwzględniających wnioski o dokonanie korekty deklaracji podatkowych i zwrot zapłaconych kwot podatku od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego z tytułu zezwolenia na użytkowanie dla celów prywatnych publicznego mienia radiowego.

**Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym**

Pytanie prejudycjalne przedłożone na podstawie art. 267 TFUE ma za przedmiot ustalenie, czy przepisy krajowe, które nakładają ogólny podatek od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu

urzędowego, powszechnie stosowany do zezwoleń administracyjnych dotyczących mienia publicznego, na użytkowanie częstotliwości radiowych przez operatora telekomunikacyjnego podlegające już opłacie, zwanej opłatą za korzystanie z widma radiowego, są zgodne z dyrektywą 2002/20.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 oraz zgodne z nim i uzupełniające artykuły dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. [2002] L 108, s. 21) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby Królestwo Hiszpanii, a w szczególności niezależne podatkowo, historyczne terytorium Gipuzkoa, obciążało prawo użytkowania częstotliwości radiowych przez operatora telekomunikacyjnego – podlegającego już tak zwanej opłacie za korzystanie z widma radiowego – ogólnym podatkiem od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego, mającym powszechne zastosowanie do zezwoleń administracyjnych dotyczących własności publicznej i zgodnie z przepisami prowincji, które regulują ten podatek?

Powołane przepisy prawa Unii

Przepisy prawa Unii

Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), w szczególności art. 12 i 13.

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., Vodafone España i France Telecom España (C-55/11, C-57/11 i C-58/11, EU:C:2012:446)

Wyrok z dnia 18 września 2003 r., Albacom i Infostrada (C-292/01 i C-293/01, EU:C:2003:480)

Wyrok z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in. (283/81, EU:C:1982:335)

Wyrok z dnia 30 stycznia 2019 r., Belgia/Komisja (C-587/17 P, EU:C:2019:75)

Wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Aquino (C-3/16, EU:C:2017:209)

Wyrok z dnia 17 lipca 2014 r., Torresi (C-58/13 i C-59/13, EU:C:2014:2088)

Wyrok z dnia 9 września 2015 r., X i van Dijk (C-72/14 i C-197/14, EU:C:2015:564)

Wyrok z dnia 18 stycznia 2017 r., IRCCS-Fondazione Santa Lucia (C-189/15, EU:C:2017:17)

Powołane przepisy prawa krajowego

Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones (ustawa 32/2003 z dnia 3 listopada, ogólna ustawa telekomunikacyjna)

Ley 9/2014, de 9 de mayo, General de Telecomunicaciones (ustawa 9/2014 z dnia 9 maja 2014 r., ogólna ustawa telekomunikacyjna)

Norma Foral General Tributaria de 30 de diciembre de 1987, del territorio histórico de Guipuzkoa, del impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados (ogólna ustawa podatkowa prowincji z dnia 30 grudnia 1987 r., dla historycznego terytorium Guipuzkoa, o podatku od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego)

Ley 12/2002, de 23 de mayo, por la que se aprueba el Concerto Económico con la Comunidad Autónoma del País Vasco (ustawa 12/2002 z dnia 23 maja, która zatwierdza porozumienie gospodarcze ze wspólnotą autonomiczną Kraju Basków)

Ley 33/2003, de 3 de noviembre, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (ustawa 33/2003 z dnia 3 listopada o majątku administracji publicznej)

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 W dniu 23 kwietnia 2018 r. Vodafone España, S.A.U. wniosła skargę do sądu administracyjnego na decyzję T.E.A.F w Gipuzkoa z dnia 15 lutego 2018 r., oddalającą odwołania od decyzji Servicio de Impuestos Indirectos y Tributos Medioambientales (organu ds. podatków pośrednich i podatków środowiskowych) z dnia 25 lutego 2016 r. częściowo uwzględniających wnioski o dokonanie korekty deklaracji podatkowych i zwrot zapłaconych kwot podatku od przeniesienia własności (zwanego dalej „ITP”) i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego (zwanego dalej „AJD”) lub podatku od odpłatnego przeniesienia własności (zwanego dalej „ITPO) z tytułu zezwolenia na użytkowanie dla celów prywatnych publicznego mienia radiowego.
- 2 W swojej skardze wspomniana spółka wskazywała, że po dokonaniu zapłaty kwot podatku na podstawie przepisów w sprawie ITPO, uznała je za nienależne zarówno w odniesieniu do obliczenia podstawy, co zostało sprostowane w decyzjach z dnia 25 lutego 2016 r., jak i ze względu na to, że podatek sam w sobie naruszał przepisy Unii Europejskiej.

- 3 W dniu 6 września 2018 r. Diputación Foral de Gipuzkoa złożyła odpowiedź na skargę, w której odrzuciła zarzut podwójnego opodatkowania ze względu na różnicę pomiędzy podatkiem i opłatą w ogólnej ustawie podatkowej prowincji.
- 4 W dniu 23 stycznia 2019 r. sąd odsyłający wydał postanowienie wyznaczające stronom termin, w którym mogły wypowiedzieć się w przedmiocie przedłożenia Trybunałowi Sprawiedliwości pytania dotyczącego wykładni, w celu skonsultowania się z nim co do sposobu, w jaki należy rozumieć art. 13 dyrektywy 2002/20/WE przy ocenie zgodności uprawnień państwa członkowskiego do nakładania opłat z tytułu prawa do korzystania z częstotliwości radiowych (tzw. opłaty za korzystanie z widma radiowego) z nakładaniem dodatkowego ogólnego podatku wewnętrznego (podatku), w ramach którego zezwolenie administracyjne na użytkowanie dla celów prywatnych publicznego mienia radiowego związanego z tymi częstotliwościami traktuje się jak odpłatne przeniesienie własności.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 5 Na poparcie swojego żądania anulowania wspomnianych wpłat, strona skarżąca argumentowała, w skrócie, że wymóg [zapłaty] ITPO wiąże się z podwójnym opodatkowaniem, niezgodnym z prawem Unii Europejskiej, w związku z opłatą za zarezerwowanie publicznego mienia radiowego (lub opłatą za korzystanie z widma radiowego), która jest obecnie uregulowana w załączniku I pkt 3 do ogólnej ustawy telekomunikacyjnej 9/2014 z dnia 9 maja (zwanej dalej „LGTT”), do czego dochodzi, ponieważ zdarzeniem podlegającym opodatkowaniu jest zezwolenie administracyjne na użytkowanie dla celów prywatnych publicznego mienia radiowego, zgodnie z wymienionymi przepisami, co zgodnie z Norma Foral sobre el ITP (ustawą prowincji o ITP, zwaną dalej „NFITP”) stanowi podstawę ustanowioną w zamian za zapłatę przez koncesjonariusza ceny lub opłaty i kapitalizację w wysokości 10% stawki rocznej (za korzystanie z widma radiowego).
- 6 Odniosła się następnie do systemu dyrektywy 2002/20 (dyrektywa o zezwoleniach), w szczególności do jej art. 12 i 13, których bezpośredni skutek wynika między innymi z wyroku TSUE z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie C-55/2011 i sprawach połączonych oraz które opierają się na zakazie pobierania przez państwa opłat i nakładania obciążeń innych niż przewidziane w tej dyrektywie, wyroku znajdującym poparcie we wcześniejszym wyroku z dnia 18 września 2003 r., Albacom i Infostrada (C-292/01 i C-293/01, UE:C:2003:480) i innych późniejszych wyrokach, które cytuje. Twierdzi ona, że ITPO nie zagwarantowałby optymalnego wykorzystania zasobów i reasumuje podkreślając, że różnorodność wewnętrznych kategorii podatkowych jest nieistotna, jak wskazano w wyroku TSUE z dnia 18 stycznia 2017 r., IRCCS-Fondazione Santa Lucia (C-189/15, EU:C:2017:17).

- 7 Ze swej strony Diputación Foral de Gipuzkoa odrzuciła zarzut podwójnego opodatkowania ze względu na różnicę między podatkiem i opłatą w ogólnej ustawie podatkowej prowincji (art. 16 ust. 2), podkreślając, że ITP jest podatkiem, który jako taki jest nakładany na zezwolenia administracyjne [art. 7 ust. 1 lit. b) Norma Foral 18/1987]. Odniosła się następnie do opłaty z tytułu zarezerwowania publicznego mienia radiowego, uregulowanej dla celów tego procesu w LGTT 32/2003, odnosząc się do jego art. 49 dotyczącego celu tych opłat i dochodząc do wniosku, że zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku podatkowego jest zarezerwowanie w celu użytkowania prywatnego jakiejkolwiek częstotliwości takiego mienia publicznego i finansowanie kosztów zarządzania, w związku z czym stwierdziła, że nie dochodzi do podwójnego opodatkowania, jako że ITP obciąża przeniesienie posiadania wynikające z użytkowania, a nie z zarezerwowania dla celów prywatnych jak w przypadku opłaty. Przypomniała, że art. 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE nie ograniczają ogólnych uprawnień państw członkowskich do regulowania innych zagadnień podatkowych, takich jak ITP czy podatek dochodowy od osób prawnych, które operatorzy są zobowiązani płacić, a także, podążając za T.E.A.F, powołuje się na wyroki izb odpowiednich Tribunales Superiores de Justicia (sądów najwyższych) w Madrycie i Galicji, na podstawie których dochodzi do wniosku, że ITP nie stanowi wynagrodzenia za usługę telekomunikacyjną. Ponadto odrzuciła również podnoszony brak znaczenia wewnętrznych kategorii podatkowych, ponieważ mowa jest o dwóch pojęciach wynikających z różnych zdarzeń podatkowych, podobnie jak w przypadku podatku dochodowego od osób prawnych lub VAT.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 8 Zgodnie z Ley General de Telecomunicaciones (ogólną ustawą telekomunikacyjną), którą w tym konkretnym przypadku była uchylona już Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones (ustawa 32/2003 z dnia 3 listopada 2003 r., ogólna ustawa telekomunikacyjna) (BOE nr 264 z dnia 4.11.2003 R.), w dziedzinie tej są ustalane pewne opłaty, w odniesieniu do których art. 49 ust. 3 stanowił, że „bez uszczerbku dla postanowień ust. 2 powyżej opłaty ustanowione za użytkowanie publicznego mienia radiowego [...] mają na celu zapewnienie optymalnego wykorzystania tych zasobów z uwzględnieniem wartości mienia będącego przedmiotem udzielonego prawa użytkowania oraz jego dostępności”. Przepis ten jest obecnie przejęty w art. 71 ust. 3 nowej LGTT 9/2014 z dnia 9 maja.

Załącznik I do obu ustaw reguluje różne opłaty, w tym opłatę za zarezerwowanie publicznego mienia radiowego, do której pkt 3 odnosi się w następujący sposób: „zarezerwowanie przez operatorów w celu użytkowania prywatnego lub specjalnego jakiejkolwiek częstotliwości publicznego mienia radiowego na rzecz jednej lub kilku osób czy podmiotów podlega opłacie rocznej, na warunkach określonych w niniejszym ustępie. Aby ustalić wysokość opłaty, którą powinny uiścić podmioty zobowiązane do jej zapłaty, należy wziąć pod uwagę rynkową

wartość wykorzystywania zarezerwowanej częstotliwości i przychody, jakie może uzyskać podmiot z niej korzystający [...]”.

Oplata ta jest tą, której w pierwszej kolejności zażądała od skarżącej spółki, operatora telekomunikacyjnego, administracja państwa właściwa w tej dziedzinie i którą określa się opłatą za korzystanie z widma radiowego, objętą art. 13 dyrektywy 2002/20/WE, której cele i gwarancje są uwzględnione w ww. przepisach LGTT.

- 9 Z drugiej strony, Diputación Foral de Gipuzkoa zażądała również od wspomnianego wyżej operatora ogólnego podatku znanego jako podatek od przeniesienia własności, w jego formie podatku od odpłatnego przeniesienia własności (ITPO), którym na mocy porozumienia gospodarczego z państwem zatwierdzonego ustawą 12/2002 z dnia 23 maja to terytorium historyczne reguluje i którym zarządza w ramach systemu prowincji, wypierając państwową administrację podatkową.

W ramach zdarzeń podlegających opodatkowaniu, zarówno przepisy państwowe, jak i przepisy prowincji Gipuzkoa, które mają zastosowanie w tym przypadku, traktują ustanowienie zezwoleń administracyjnych jak przeniesienie własności.

- 10 W związku z powyższym sąd odsyłający zastanawia się, czy konieczne jest przedłożenie pytania o wykładnię, przewidzianego w art. 267 TFUE. ów sąd uważa w związku z tym, że zgodność dwóch zastosowanych pojęć jest wysoce wątpliwa z perspektywy dyrektywy 2002/20 i że jest to kwestia, do której nie odniesiono się ani nie wyjaśniono w mających zastosowanie dyrektywach lub orzecznictwie TSUE, w związku z czym udział Trybunału Sprawiedliwości jest nieunikniony, w szczególności ze względu na to, że inne sądy w tym samym państwie – Hiszpanii – wydawały opinie, w których zakładano wzajemną zgodność obu opłat, z takim skutkiem, że tutejszy sąd nie ma pewności co do jednolitego stosowania dyrektywy w rozumieniu niezgodności podnoszonej przez skarżącego operatora.
- 11 Należy zauważyć, że strona skarżąca przypomina, że w art. 64 ust. 5 obowiązującego w Hiszpanii ogólnego prawa telekomunikacyjnego (ustawy 9/2014), wskazano jako przyczynę uchylecia zezwolenia „niezapłacenie podatku od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego”, w związku z czym słusznie można zrozumieć, że zgodnie z mens legislatoris oba podatki mogą lub powinny współistnieć, a ITPO ustanawia skuteczny warunek uzyskania zezwolenia.
- 12 Sąd odsyłający uznał, że interpretacja dokonana przez operatora Vodafone España S.A.U. oparta na wyrokach TSUE, takich jak wyrok z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawach C-55/11, C-57/11 i C-58/11, które również odnoszą się do Królestwa Hiszpanii, wyłączająca możliwość pobierania przez państwa członkowskie opłat lub nakładania obciążeń innych niż te, o których mowa w art. 12 i 13 dyrektywy, nie została podważona na podstawie stanowiska przeciwnego przez administrację

provincji w Gipuzkoa, opartego na wewnętrznych wyrokach, na które się powołuje, zgodnie z którymi opłata za korzystanie z widma radiowego i ITPO stanowią inne zdarzenia podatkowe.

- 13 W związku z tym, że LGTT transponuje w tym zakresie przywołane art. 12 i 13 dyrektywy, to co ustanawia opłata z załącznika I pkt 3 może być rozumiane jedynie w odniesieniu do tytułów zezwalających na użytkowanie publicznego mienia radiowego, tak jak określono w art. 62 obowiązującej ustawy. Przepis ten przewiduje jednak, rozróżniając użytkowanie powszechne, specjalne lub prywatne, ustanawiając potrzebę wydawania zezwoleń tylko dla dwóch ostatnich, że „specjalne użytkowanie publicznego mienia radiowego to użytkowanie pasm częstotliwości wyznaczonych do wspólnej eksploatacji, bez ograniczenia liczby operatorów lub użytkowników oraz zgodnie z warunkami technicznymi i w celu ustanowienia usług na zasadzie jednostkowych przypadków” a „prywatne użytkowanie publicznego mienia radiowego to takie, które jest realizowane poprzez użytkowanie na zasadzie wyłączności lub przez ograniczoną liczbę użytkowników niektórych częstotliwości w tym samym fizycznym obszarze zastosowania”. Ustępy 3 i 4 odnoszą się do przypadków, w których przyznanie prawa użytkowania publicznego mienia radiowego przybiera formę ogólnego zezwolenia lub zezwolenia indywidualnego, a ust. 5 stanowi, że „w pozostałych przypadkach nieobjętych poprzednimi ustępami prawo do prywatnego użytkowania publicznego mienia radiowego wymaga zezwolenia administracyjnego. W celu udzielenia takiego zezwolenia warunkiem wstępnym jest posiadanie przez wnioskodawców statusu operatora łączności elektronicznej [...]”.
- 14 Ten prawno-administracyjny system dotyczący specjalnego lub sektorowego mienia publicznego, o którym mowa, nie różni się w żaden istotny sposób od tego, który w sposób powszechny dla wszystkich rodzajów mienia publicznego administracji publicznej Królestwa Hiszpanii ustanawia w tytule IV art. 84–104 [Ley 33/2003, de 3 de noviembre, del Patrimonio de las Administraciones Públicas] (ustawa z dnia 3 listopada 2003 r. w sprawie majątku administracji publicznej) (zwana dalej „LPAP”), a zatem można stwierdzić, że operator telekomunikacyjny, któremu udzielono wyłącznego prawa do użytkowania niektórych częstotliwości, jak w niniejszej sprawie, uzyskuje rzeczywiste zezwolenie administracyjne na użytkowanie mienia publicznego o takim samym charakterze, jak wymienione w art. 7 ust. 1 lit. b) NFITP w Gipuzkoa, którego treść, podobnie jak w przypadku każdego zezwolenia, polega na tymczasowym użytkowaniu mienia publicznego dla celów prywatnych, które podlega opłacie.
- 15 Reasumując, nie następuje ani większe, ani mniejsze przeniesienie własności w tym zezwoleniu w przestrzeni radiowej niż w jakimkolwiek innym, a powszechne prawo telekomunikacyjne i prawo administracyjne mienia publicznego uniemożliwiają zdaniem sądu odsyłającego, interpretację, za którą opowiada się pozwana administracja.

- 16 W związku z powyższym wewnętrzne i techniczno-podatkowe rozróżnienie pomiędzy opłatą i podatkiem nie ma znaczenia dla celów dyrektywy i orzecznictwa TSUE. Artykuł 13 dyrektywy upoważnia państwa członkowskie do nakładania „opłat” i „obciążeń”, a tym, co operator jest zobowiązany zapłacić w zamian za uzyskanie tego zezwolenia administracyjnego dotyczącego mienia radiowego, nie jest podatek, lecz opłata za zezwolenie i to jest to, w ogólnym zarysie okoliczności faktycznych, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) NFITP, co nie uniemożliwiło łatwego i pokojowego współistnienia obciążenia podatkowego, podatku, z inną należnością, obciążeniem lub świadczeniem wzajemnym, które koncesjonariusz musi uiścić jako opłatę koncesyjną, mimo że obecnie jest ona kwalifikowana jako opłata na mocy art. 2–2.b) ogólnej ustawy podatkowej państwa (ustawa 58/2003 z dnia 17 grudnia) oraz odpowiedniej Norma Foral dla Gipuzkoa.
- 17 Rozróżnienie między opłatą i podatkiem prawa krajowego oraz wszelkie rozważania, jakie można poczynić w odniesieniu do różnicy terminologicznej między celem obu pojęć a ich faktycznymi założeniami upada jednak całkowicie, jako że dyrektywa 2002/20 uniemożliwia współistnienie dwóch lub więcej opłat czy obciążeń wobec tych samych uprawnień spółki prowadzącej działalność w zakresie prywatnego korzystania z przestrzeni radiowej, innymi słowy, w związku z tą samą „podstawą opodatkowania”, w odniesieniu do wszelkiego rodzaju opłaty, świadczenia majątkowego lub obciążenia, które kumulują się z przewidzianymi w art. 13 tej dyrektywy, a ten ogólny zakaz obejmuje wszelkie pojęcia prawa krajowego, niezależnie od tego, jak subtelne mogą być perspektywy i różnice terminologiczne między nimi, i niezależnie od tego, w jakim stopniu zakaz ten wpływa na ogólny system podatkowy i wspólne kategorie tych opłat, tak jak ma to miejsce w przypadku ITPO.
- 18 Wynika to z bardzo istotnych fragmentów, które Trybunał Sprawiedliwości wskazał w wyroku z dnia 12 lipca 2012 r., Vodafone España i France Telecom España (C-55/11, C-57/11 i C-58/11, EU:C:2012:446), w szczególności z jego pkt 26–28, w których stwierdził, że „państwa członkowskie nie mogą nakładać innych opłat z tytułu udostępniania sieci i usług łączności elektronicznej niż przewidziane tą dyrektywą” oraz że „[dyrektywa o zezwoleniach została skonfigurowana jako dyrektywa maksymalna, tak aby w ramach tej dyrektywy] państwa członkowskie nie mog[ły] nakładać innych opłat z tytułu udostępniania sieci i usług łączności elektronicznej niż przewidziane tą dyrektywą [w tej dyrektywie]”. [„]Wspólne ramy, których ustanowienie ma na celu [ta] dyrektywa, byłyby pozbawione skuteczności, gdyby państwa członkowskie mogły dowolnie określać obciążenia skarbowe ponoszone przez przedsiębiorstwa z tego sektora”. Doktryna ta została w pełni przyjęta przez Tribunal Supremo del Reino de España (sąd najwyższy Królestwa Hiszpanii).
- 19 Sąd odsyłający, po uzasadnieniu swojego początkowego negatywnego przekonania co do zgodności obu opłat, przedstawia rozważania, na których opiera się jednak w celu przedłożenia pytania prejudycjalnego, z uwagi ponadto na możliwe odwołanie w przypadku ewentualnego stwierdzenia oczywistej

sprzeczności wydanego przez niego wyroku z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości. W tym celu, w kontekście szeroko rozpowszechnionego wyroku z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in. (283/81, UE:C:1982:335) przytacza szereg wyroków przemawiających za tym podejściem: wyrok z dnia 30 stycznia 2019 r., Belgia/Komisja (C-587/17 P, UE:C:2019:75); wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Aquino (C-3/16, UE:C:2017:209), pkt 31–33; wyrok z dnia 17 lipca 2014 r., Torresi (C-58/13 i C-59/13, UE:C:2014:2088), pkt 32; wyrok z dnia 9 września 2015 r., X i van Dijk (C-72/14 i C-197/14, UE:C:2015:564), pkt 53; wyrok z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in. (283/81, UE:C:1982:335).

DOKUMENT ROBOCZY